

Frostskade i hjerterne!

Det hændte i en dansk købstad for nogle år siden.

En kold og sludfuld dag stod nogle Frelsens Hærs soldater og holdt møde på byens torv med hornmusik, sang og vidnesbyrd.

De frøs og blev våde, og af tilhørere var der kun nogle børn, men mødet blev gennemført.

Et ældre ægtepar, som boede ved torvet, fik så megen medlidenhed med de optrædende, at de inviterede dem til kaffe at varme sig på.

Tilbudet blev modtaget med taknemmelighed og det improviserede kaffeselskab blev til fornøjelse for begge parter.

Men den lille begivenhed fik et efterspil.

Det gæstfri ægtepar blev mobbet af deres venner i det samfund, de tilhørte, fordi de havde taget disse ”vranglærere” ind i deres hjem.

Manden, som selv har fortalt mig denne oplevelse, blev meget ked af det. De ville så nødig miste samfundets anerkendelse, men han kunne ikke indse, at de havde opført sig ”ikke kristent”.

Hvis dette snævre sind, som her gav sig udslag i fordømmelse af en barmhjertighedshandling, er meget udbredt blandt danske kristne, så forstår man bedre førende kirkemænds ord om umuligheden af samarbejde mellem de kristne af forskellig kirkelig retning.

Men så har man glemt vor frelsers ord om den, som giver en af disse små blot et bæger koldt vand, fordi han er en discipel.

En officer i Frelsens Hær fortalte mig forleden følgende historie, der måske er kendt af andre, men som jeg ikke havde hørt før.

Der var en lille sø, hvis vand var så klart, at den blå himmel og de drivende skyer kunne spejle sig deri.

Og når vinden strøg henover den, var det som et kærtegn, der frembragte små, dekorative bølger på vandfladen. Men det blev vinter og hård frost, og en dag lå der et isdække over vandet.

Det følte lidt generende, og vandet spurgte isen: ”Hvem er du, og hvad vil du her?”

”Det kan jeg ikke tale med dig om”, svarede isen, ”det forstår du ikke, du er jo ikke rigtig! Du er så veg, at ethvert vindpust kan sætte dig i bevægelse! Man skal være fast, det er det, det kommer an på.”

Og så var isen så fast, at det knagede i den.

Men nogle dage senere begyndte der at drysse små, hvide fnug ned fra skyerne, og snart var isen dækket af et lag sne.

Nu følte isen sig ubehagelig berørt og den spurgte sneen: ”Hvem er du, og hvad kommer du her efter?”

”Det kan jeg ikke indlede mig på at drøfte med dig,” svarede sneen, ”du er jo så stiv, at du ingenting forstår! Du er ikke rigtig. jeg er fin og graciøs, og jeg kommer fra oven, men det begriber du aldrig!”

Nu lå så vandet, isen og sneen og passede hver sit.

De kunne ikke undgå at berøre hinanden, men derudover ville de ikke have noget med hinanden at gøre.

Imidlertid blev det forår. Solen skinnede og luften blev varm. Sneen og isen smeltede, og nu blev de tre uvenner til ét.

DET VAR VARME, DER SKULLE TIL!

Som en kendt præst i Vestjylland sagde:

DET ER TEMPERATUREN, DET KOMMER AN PÅ.